

koukat. V prvním kole na nás jenom chtěli, abychom si přinesli od rodičů podepsaný souhlas, pak nás prohlídli, jestli nemáme kýlu, a pak jsme běhali pár sprintů a dělali nějaká cvičení. Ty, co běhali nejpomaleji, si vzal stranou asistent, ty nejrychlejší hlavní trenér, a ti zbylí se sami zařadili do jedné nebo druhé skupiny podle toho, kde měli kámoše. Pak po nás házeli míčem, aby zjistili, kdo ho chytí a kdo si nechá rozbít nos. A to bylo všechno. Dneska to bude jiné, protože budeme dělat sice skoro totéž, ale v přilbě a s chrániči na ramenou. Zrovna náročné to nebylo, jenže když se člověk nedokáže dostat ani do středoškolského fotbalového týmu tady v téhle díře, tak to stejně v životě moc daleko nedotáhne.

Když jsem přišel na hřiště, u jednoho kraje bylo už vyložené vybavení – přilby, chrániče a červené dresy. Spousta kluků se tam už tahala, aby urvala svoje věci, protože přileb nebylo dost, takže pár lidí se o ně bude muset dělit a ten bez přilby bude muset část výběru sedět. O to nikdo nestál, protože tohle byla šance udělat dojem, a jaký dojem asi tak uděláte, když trčíte za čarou a popotahujete si zaříznuté trenýrky? Já jsem ale nikam nespěchal. Věděl jsem, že tam bude vždycky jenom jedna věc ve velikosti XS a že já budu jediný, komu padne. Loni to tak v žákovské lize bylo, takže nevím, proč by to teď mělo být jinak.

Taky že jsem věci bez problémů dostal a šel jsem stranou, že se obléknu. Nejdřív jsem zastrčil nárameníky do trička a pak jsem si to natáhl všechno najednou. Jinak totiž člověk potom dres přes chrániče nedostane a musí mu někdo pomoci, a už od loňska jsem věděl, že to nikdo neudělá, protože ostatní kluci mě tam nechtějí. Jo, musel jsem si poradit sám a věděl jsem to, ale stačilo jenom plánovat dopředu, a to jsem uměl. Zašněroval